

De maatschappij beperkt mij meer dan mijn beperking.

Validisme

disclaimer: Ik spreek niet voor een groep, maar spreek vanuit mijn eigen ervaring. Dit is de tweede versie voor pinksterlanddagen spreek me aan of stuur een mail met op- en aanmerkingen naar info@fakkelplemp.nl Ik heb veel slechte ervaringen, die te lezen zijn op fakkelplemp.nl/ervaringen . Daar lees je een aantal voorbeelden van micro-agressie. Ook staat daar een filmpje dat duidelijk maakt hoe frustrerend het is om dagelijks kleine vervelende opmerkingen te krijgen waarbij de vervelende lading door anderen niet worden erkend. Dit anders behandelen van een persoon op grond van diens lichamelijk functioneren, wordt wel aangeduid met de term *validisme*. *Ableism* is hiervoor de Engelse term die in Nederland ook wel gebruikt wordt. Omdat (een deel) van mijn beperking zichtbaar is heb ik veel last van validisme van leken, mensen op straat bepalen voor mij wat ik kan en waar ik hulp bij nodig heb. Algemeen word ik behandeld als een 10-jarig kind: absoluut afhankelijk, alsof ik zelf geen mogelijkheden heb om problemen op te lossen. Zoals om hulp vragen. De beeldvorming is dat mensen met een beperking apathisch en hulpbehoevend zijn. De afbeelding hiernaast is van een groep met goede uitleg over icon activism.

<http://accessibleicon.org/> Privilege is een ingewikkeld onderwerp voor mij. Als mijn rolstoel niet zichtbaar is, behandelen mensen mij als een volwassen witte hoger opgeleide, fitte cis hetero man. Zodra ik mijn rolstoel bij me heb verlies ik daarentegen minimaal zeven pluspunten: ik wordt dan behandeld als bejaarde witte man. Ik heb dan z gezegd nog minimaal twee pluspunten over. Maar als ik ga zitten ben ik ineens een 10-jarig wit kind. Helaas wordt ik in activistische kringen niet veel beter behandeld, daar wil ik verandering in brengen. Ik noem mezelf daarom een kapabel-ist of Capableist. Kapabel-isme houdt in dat alleen jij de autoriteit bent over je eigen capaciteiten. Ofwel: you are the only authority on your capabilities

Op de voorzijde staan de nadelen van een zichtbare beperking. Er zijn ook voordelen aan het gezien worden als 10-jarig meisje; zolang je in een rolstoel zit ben je absoluut onschuldig. Ik heb meermalen ervaren dat politie niet weet wat ze met me moeten. Bij de maagdenhuis ontruiming werd ik door een agent in burger naar de media hoek gereden terwijl de rest van de aanwezigen werden geslagen en of gearresteerd. Bij een lawaai demo eerder die week werd de straat schoongeveegd en werd mij beleefd gevraagd of ik hulp nodig had bij het op de stoep komen. Bij een arrestatie hou ik drie man bezig omdat ik doe alsof ik niet kan staan. In Enschede mocht ik naar het toilet in het gebouw omdat de vloer van de buiten wc te vies is en ze dachten dat ik niet kan staan. Bij een blokkade lied ik me meermalen uit mijn stoel vallen en deden ze er veel langer over om me weg te rijden. In Enschede deed ik alsof ik alleen "mijn begeleider" (een activist die toevallig dichtbij stond) kon verstaan en keek ik de agent die tegen me praatte blanco aan en wees naar die persoon, waarna de agent het herhaalde en de "begeleider" ook. Wij stonden al buiten de politie blokkade maar ik wilde terug naar waar het gezellig was dus lieten ze ons er weer door! In Hamburg werkte het hetzelfde. Bij een direct bevel om weg te gaan negeerde ik hen en mochten we blijven.

Politie noemt zichzelf hulpverleners, dus dat kan je uitbuiten door in een rolstoel te gaan zitten.

Je hoeft geen been te missen om een rolstoel te gebruiken. Maar ga niet overdreven acteren alsof je een beperking hebt. Dat komt over als in blackface naar een antiracisme demo gaat.

Laat het vooroordeel van de ander in je voordeel werken.

Dit is typerend hoe mensen me zien:

Volgens Nadia Ezzeroli, onze verslaggeefster ter plaatse, was de sfeer grimmig. 'Een student kreeg klappen en een gearresteerd meisje lag met haar handen op de rug de grond.' Een man in een rolstoel werd door de ME weggereden uit een opstootje tussen agenten en bezetters.

ik was diegene die 's ochtends vaak bij de info balie zat in het maagdenhuis tijdens de bevrijding. Hoewel er maar 2 kampen waren politie en bezetters hoorde ik magisch tot mijn eigen groep. Want iemand in een rolstoel kan geen bezetter zijn? En die aanname moeten we meer gebruiken.

Overall werkt het zo, in Duitsland waren agenten geduldig en behulpzaam. Ook in Londen toen we de politie zagen staan en iedereen begon te rennen kwam er een agent mij en mijn 'begeleider' helpen om met de rolstoel de middenberm over te steken.

Een andere keer wilde de politie dat de mars sneller liep, ze waren bij de achterste twee aan het drammen en met de bus op de hielen aan het rijden tot ze mij met mijn rolstoel gingen duwen toen was de politie ineens respectvol naar de activisten. En dat is dus een ander belangrijk kenmerk van de rolstoel: ieder persoon die mij helpt is hulpverlener en die pakken ze minder hard aan.

Ze weten niet wat de beperking is van de persoon in de rolstoel. Diegene is alleen in het ergste geval echt afhankelijk van begeleiding, en dan is het een probleem voor de politie als ze die opsplitsen. Daar kunnen we gebruik van maken, dit werkt extra goed als ik niet spreek en alleen naar degene die bij me is wijs. Dat zijn de dingen waar ik de rolstoel voor kan inzetten helaas werken de vooroordelen me vaker tegen. Hier volgt het artikel wat eens in de krant is gekomen. Alleen de reacties zijn belangrijk. Deze micro-agressies krijg ik altijd te horen als ik het waag om hulp af te wijzen.

Help me níet, alsjeblijft'

Pieter (33) ergert zich aan de betutteling die hem in het openbare leven ten deel valt. Hij plakt proteststickers op 'foute' verkeersborden voor gehandicapten. En omstanders kunnen hem beter niet ongevraagd helpen.

De serveerster in de stationsrestaurant is zich van geen kwaad bewust. Of ze de stoel even zal wegschuiven voor Pieter? En of het allemaal wel lukt zo? Het onderwerp van haar mededogen bijt op zijn lip. Dát gebeurt dus tien keer op een dag.

De serveerster in de stationsrestaurant is zich van geen kwaad bewust. Of ze de stoel even zal wegschuiven voor Pieter? En of het allemaal wel lukt zo? Het onderwerp van haar mededogen bijt op zijn lip. Dát gebeurt dus tien keer op een dag.

Het kan erger hoor, zegt Pieter. „Deze mevrouw werkt hier, dan snap ik het nog enigszins. Maar je hebt ook gasten die opstaan van hun tafeltje en naar me toekomen. Dan gaan ze me helpen met mijn jas of duwen ze tegen de rolstoel. Hallo, ik kan dat beter zelf. Ik heb een arm en een been die niet functioneren. Ik red me verder uitstekend. Als ik hulp nodig heb, wat natúúrlijk wel eens gebeurt, dan vraag ik het.”

<http://accessibleicon.org/>

Bewustwording

De Amersfoorter, die op zijn 26ste na een beroerte gedeeltelijk verlamd raakte, ergert zich ook enorm kapot aan borden waarmee rolstoeltoegankelijke routes worden aangegeven. De tekening van de wachtende man in een rolstoel is volgens Pieter niet meer van deze tijd. Hij beplakt ze als het maar even kan met stickers van een schuin voorovergezeten rolstoeler. Eentje die zich overduidelijk voortbeweegt. „Het zijn routes, weet je wel. Om zélf van A naar B te komen. Niet om als mindervalide bij te wachten totdat iemand je komt rollen. In de bibliotheek gebruiken ze tegenwoordig het goede symbool, in het ziekenhuis ook. Hopelijk volgen er meer plekken. Het gaat om bewustwording. Wie mijn stickers tegenkomt, weet vanaf nu waar het ons om gaat.”

Hij gaat de discussie geregeld aan met spontane hulpverleners op straat, in winkels en op treinperrons. Wie hem behandelt als een kleuter krijgt dat te horen. Ze nemen het hem niet in dank af, zegt hij. Vrouwen gaan in de slachtofferrol met: 'Ik wilde alleen maar helpen hoor'. Mannen worden boos en roepen dingen als 'je moet blij zijn, dat iemand je wil helpen'.

Frustratie

Pieter noemt het micro-agressie. „Onze samenleving is heel tolerant, totdat je ergens niet in meegaat. Dan is de acceptatie er plotseling helemaal niet meer. Hetzelfde met de zwartepietendiscussie. Ruimdenkend verandert meteen in bekrompen als het niet past in het beeld van de mensen. Daarom heb ik ook gedemonstreerd tegen een Pietenfeest in Amersfoort. Ik kan de etnische Nederlanders goed volgen in hun frustratie.”

Op tafel ligt het diploma dat hij na een lang revalidatietraject behaalde voor rolstoelvaardigheden. De roltrap - een van de examenonderdelen - is voor Pieter geen enkel probleem. Technisch gesproken dan, want NS-personeel en winkelbeveiligers versperren hem nog weleens de weg, vertelt hij na een soepele demonstratie bij de achteringang van station Amersfoort Centraal. „Je ziet het: geen kunst aan, maar het wordt me meestal verboden. U kunt vallen, is de uitleg. Denken ze nou echt dat ik mezelf op een roltrap manoeuvreer als er een grote kans is dat ik val?”
Beduchter nog dan voor de toezichthouders is hij voor de

behulpzame roltrapgebruiker.

„Ik heb je hoor, roepen ze dan, terwijl ze mijn rolstoel ongevraagd van achteren vastgrijpen. Dat is dus wél een moment dat ik achterover kan vallen. Ik antwoord dat ze me onmiddellijk los moeten laten. Vaak moet ik het twee of drie keer zeggen. Goede intentie of niet; ik hoop dat iedereen die dit leest het nooit meer doet.“

Ervaringen

20 negatieve reacties (van de 80) die op de website van het AD stonden waar ze me de ruimte hadden gegeven om te praten over validisme. Dit is een redelijke opsomming van reacties en slechte redenen die ik krijg nadat ik mensen er op wijs dat ik hun goed bedoelde bemoeienis niet waardeer. Daarnaast krijg ik ook afkeurende blikken van omstanders als ik in discussie ga omdat iemand mijn zelfstandigheid niet accepteert. Ik moet vooral dankbaar zijn. De intersectionaliteit wordt ook zichtbaar in sommige reacties waar ze naar zwarte piet verwijzen. Maar ik denk dat er directer overlap is met seksisme, omdat vele handelingen “goed bedoeld” zijn, ik zet ***mijn reactie erbij***

dick Van Dijk

Hoop dat je een keer vast komt te zitten in de tramrails, dan zal je zien dat je blij bent met hulp, zet groot op je rolstoel dat je niet geholpen wil worden, ik vraag nog steeds ,eerst, of mensen hulp willen hebben! Gelukkig reageert 99% positief!!!

Dan sta ik op en pak mijn rolstoel eruit, geen probleem, maar is dit een doodsbedrijging?

99% reageert positief omdat als ze enigszins eerlijk zijn jouw fragiele ziele krenken en je agressief wordt, dit is een goed voorbeeld vleien als conflict ontwijkend gedrag

Wat 'n ondankbaar iemand is dit figuur. Wordt tijd dat alle hulpverlening afgepakt wordt, dan zal hij zien hoe afhankelijk hij is. Hoeveel mensen zijn met deze man bezig geweest om zover te komen zo hij nu is. Kom op, wees blij dat er mensen zijn die je willen helpen als het nodig is. Het is goedheid van de mensen.

Inderdaad ALS dat nodig is zou het fijn zijn als t niet nodig is zou het fijn zijn dat de opdringerige redders de afwijzing accepteren

sweety

gewoon onbeschoft gedrag ! **(als reactie op anderen die zeiden dat ik dankbaar moest zijn)**

Hij spreekt over ons, wie is ons! Het is zijn mening en wie zegt dat anderen het ook zo hoog opnemen? **(ging over de sticker met actieve logo, niet de micro-agressies)**

Ik vraag het altijd netjes. De ene keer is hulp nodig en de andere keer niet. En in beide situaties zijn ze me altijd dankbaar.

Iedereen zegt bedankt want dan ben je het snelst verlost van die bemoeizuchtige redders

Joy Moonen van der Stel

Peter mag zich realiseren dat hij zich letterlijk anders beweegt dat valt op. Als je daar begrip voor hebt, kun je de mensen om je heen op een positieve manier inzichten geven. Je bent zoveel meer dan gehandicapt, door deze houding vergroot je de aandacht naar waar je hem juist niet wilt hebben.

Zij spreken mij aan, als ik de energie heb en de persoon accepteerd mijn afwijzing dan leg ik het wel uit. Als ze de afwijzing niet accepteren heeft t gesprek geen nut dan worden ze alleen maar boos

PBE

Je kunt ook gewoon dankbaar zijn en vriendelijk bedanken. Dat maakt het voor hem zelf een stuk minder frustrerend en dan hoef je de mensen die je helpen ook niet te beledigen. Bovendien worden de mensen die wel hulp nodig hebben dan ook nog geholpen.

Ik accepteer het niet dat mensen een goed gevoel krijgen ten koste van mij

Anna Bos

Het komt niet zo aardig over, hij moet het juist waarderen dat er nog zoveel mensen zijn die oog hebben voor een ander en willen helpen. Heel veel anderen zullen er blij mee zijn, blijven helpen mensen! Wel eerst even vragen.

EN echt oog hebben voor de situatie en pas opdringen als het nodig is, niet als t enigszins moeizaam lijkt te gaan.

Ik snap deels zijn frustratie wel, maar dat kan je toch ook netjes aangeven? Ongevraagde hulp is misschien niet netjes, maar zal vaak wel gewoon goed bedoeld zijn.

Intentie is geen excuus om iemand lastig te vallen, waar in het artikel staat dat ik lomp uitval? Tegenwoordig doe ik dat wel, toen was ik nog netjes maar mensen worden als nog boos, als nu iemand zegt: zal ik jou helpen? Betekend dat dat het om die persoon gaat en al is vastgesteld dat ik hulp wil en dat ik het beste die persoon kan kiezen. Dan zeg ik nee laat me met rust. Dan zijn ze meestal zo verbaasd dat ze zonder iets te zeggen doorlopen. Dat werkt veel beter dan wat ik eerst deed; nee dankje zou je dat niet willen aanbieden het is kwetsend dat je aaneemt dat ik het niet kan. Waarop je dan vaak te horen krijgt dat je graag laat zien dat je het zelf kan wat ook kleinerend is.

En die stickers overplakken op borden etc. vind ik niet netjes en is vandalisme. Omdat 'jij' de hulp niet wilt ontvangen betekend niet dat iedereen er in zo'n situatie er zo over denkt.

Dat zeg ik ook niet

Behulpzaam zijn en betutteling zijn twee totaal verschillende zaken. klopt, maar als je mij onderschat betuttel je me, en als je de afwijzing niet accepteert is het vervelend redders gedrag. Behulpzame mensen kijken het even aan maken oog contact knikken gedag en lopen door. Zonder aan te nemen dat de persoon met de rolstoel iets van iemand wil

Jaap Lange

Geen idee hoe het voelt en eigenlijk ook niet echt begrip voor iedereen die zegt dat je het maar te accepteren hebt. Hoe zouden wij, als valide mensen, het vinden wanneer je te pas en te onpas geholpen wordt? Eigenlijk stoort ik mij het meest aan het feit dat deze persoon zich profileert alsof hij de spreekbuis is van heel minder valide Nederland. Veel mensen die anders in elkaar steken kunnen hier veel last van krijgen. Ik hoorde hem net weer op de radio en in plaats van nuance aan te brengen wordt er nog meer olie op het vuur gegooid. Mijn conclusie is dat ik het blijf vragen, jammer voor hem

als die de afwijzing accepteerd heb ik er geen probleem mee

Ik begrijp de beweegredenen van deze man, zie een beperkt persoon per definitie niet als zielig en hulpbehoevend. Zijn toon zou wellicht wat minder agressief mogen zijn als mensen hem willen helpen, want ook degenen die willen helpen zijn oprecht en eerlijk in hun gevoel. Maar ik denk ook dat deze man aan wil geven dat niet iedere beperkte hulpbehoevend is. Ik erger mij als begeleider van mijn beperkte partner regelmatig aan de manier waarop mijn partner over het hoofd wordt gezien en ik aangesproken wordt alsof zij onmondig is in een rolstoel. Hulp fantastisch maar vraag of de hulp nodig is. **Waarom zet die erbij dat die er als begeleider van de partner is, dat is niet relevant plus de toon van het artikel is door de journalist gezet, en toen was ik nog erg gematigd, iedereen die over de toon begint voelt zich aangevallen omdat zij die nare dingen doen.**

Ruud Laak

Noi ik zie wel aan zijn hoofd dat hij geen hulp wil ongevraagd..
hahaha

zelf zit ik ook in een rolstoel, en ik vind dit ronduit onbeschoft. dit zijn de figuren die het hardst roepen als hun wat geweigerd wordt. **(ik geef mensen een compliment als ze me negeren in een situatie dat anderen me vaak lastig vallen. En ja ik schreeuw hard als mij iets wordt geweigerd als ik in de rolstoel zit terwijl ik het wel mag als ik loop)**

Ik zal nooit en te nimmer ook maar iemand die gehandicapt is helpen.

Heb ooit een blinde mevrouw willen helpen omdat haar hond het niet meer wist.

De straat waar zij over moest was opengeboken en de hond liep maar van links naar rechts.

Die vrouw heeft me wel 10 minuten staan uitschelden waar ik me überhaupt mee bemoeide. **Inderdaad logisch en fijn dat er bevestigd wordt dat ik niet de enige ben die de bemoeizucht vervelend vind.**

Gewoon een arrogante gast,..niets meer en niets minder.

Tot dat het een keer mis gaat dan zal die wel gaan klagen dat er niemand hem helpen wilde helpen. Nare gefrustreerde man, gewoon links laten liggen. **Ik heb nooit de kans om om hulp te vragen door deze iritante mensen. Maar dat is wat geen van hen door heeft, dat het niet gaat om de wil of intentie maar het gebrek aan zelfbeschkikking die ze me gunnen**

Danielle van Welzenis

Grappig dat deze man ook ons de les wil lezen.

Als het gaat om zwarte piet moet iedereen dat zelf weten of je zwarte zoi op je gezicht smeert.

En een ander helpen is het betutteling ik denk het niet.

U bent waarschijnlijk een zuurpruim die zijn hele leven zich druk maakt om stomme dingen.

Moet je niet doen krijg je een beroerte van. **dit vond ik de grofste; iemand een beroerte toe wensen die al een beroerte heeft gehad. En om te zien dat racisten gewoon op alle vlakken nare mensen zijn**

Ik snap het probleem niet. Als er mensen zijn die niet helpen kom een stuk in de krant en nu zijn er mensen die willen helpen maar is niet ok komen ook in de krant.

Ik snap best wel dat het vervelend kan zijn en gevoel geven dat je niet geestelijk gehandicapt ben maar mensen die je welbehoevend zijn zou ik dan toch op een ander manier zichtbaar kenbaar maken. Overigens is eigenwijs om met een roltrap te gaan met stoel er zijn juist liften die je veilig op de plek brengt. ook daar snap ik mensen vooral die achter of voor je staan. **De lift is altijd trager, er staat meestal een rij en je moet omrijden om m te vinden.**

Mijn vrouw maakt sinds een jaar of 5 gebruik van een rolstoel en is soms blij dat er iemand hulp aanbied. Neem het openbaar vervoer; zonder hulp komt zij de bus niet in terwijl zij juist graag gebruik maakt van de bus in Utrecht. Als zij zich zou gaan gedragen als

deze ondankbare knakker dan kan ze rollend de stad in gaan terwijl er zat behulpzame burgers zijn die haar graag helpen. Op het moment dat ze die hulp even niet nodig heeft dan is er totaal geen vuiltje aan de lucht en bedankt ze de aanbieder daar netjes voor. Ik hoop dat dit artikel de behulpzame medemens niet af laat schrikken. **Als die aanbieder de afwijzing zou accepteren dan had ik dit probleem niet**

En daarom laat ik tegenwoordig iedereen aan zijn eigen lot over, al verzuipen ze. Straks heb ik nog een vette claim of rechtszaak aan m'n broek omdat ik iemand heb verhinderd tijdens het ondernemen van een zelfmoordpoging! Dat risico wil ik natuurlijk niet lopen, zeker gelet op de ergernis in dit verhaal. **Stroman argument**

Maxwell Gomez

Pieter, mensen zijn betrokken en proberen je te helpen! Wees niet zo'n bitter persoon... **alsze betrokken waren zouden ze aan mijn lichaamstaal zien dat ik met rust gelaten wil worden en zouden ze luisteren naar mijn antwoord dat ik geen hulp nodig heb**

Bas

Wat wil hij nou bereiken. Dat we alle rolstoelers maar gewoon hun gang laten gaan en ouderen vooral niet helpen bij het oversteken? Ach nee ze vragen het zelf wel als ze hulp nodig hebben.. dus als ze niets zeggen kun je er gewoon voorbij lopen en er vanuit gaan dat ze zichzelf wel redden. Goed voorbeeld!

Hij lijkt het te snappen maar ik ben bang dat die sarcastisch is.

Een keer met een bejaarde in een rolstoel gesproken die ergerde zich ook kapot aan die hulpopdringers, zij had er dubbel last van en rolstoel en bejaard zei ze zelf

Dus eigenhandig signaleringen bestickeren, waardoor andere minder valieden de weg kwijtraken, is de oplossing? Anderzijds...als hulp vriendelijk wordt geweigerd, is er volgens mij niks aan de hand.

Dat zou je denken helaas voelen veel redders zich gekrenkt en vinden ze t nodig me te beledigen

Beste allen, ik heb geen lichamelijke beperking zit niet in een rolstoel maar: iedereen MAG mij helpen. Ik word er altijd ontzettend blij van als iemand mij spontaan zijn hulp aanbied...

omdat het niet elke keer gebeurt als je even voor je uit staart, ik durf op plekken waar veelmensen zijn niet stil te gaan staan in mijn rolstoel, omdat ik te vaak lastig wordt gevallen met loze vragen (waar ga je naar toe, ben je alleen?)

Mijn neefje van 4 wil ook altijd graag alles zelf doen om te laten zien hoe onafhankelijk hij wel niet is en hij word ook boos als je hem dan probeert te helpen. Jij bent daarentegen 26 en hoeft niemand iets te bewijzen. Praat eens met een psycholoog - je hebt blijkbaar nog niet helemaal vrede met je invaliditeit en zet je daardoor af tegen mensen die beleefd zijn en het goed bedoelen.

De wereld draait niet om jou, je neefje wil het zelf doen omdat die dat kan en een goed gevoel krijgt als iets moeilijks lukt.

Ik wil het zelf doen omdat ik het beter kan omdat ik meer ervaring heb, te vaak staan ze met een onderdeel van mijn rolstoel in handen omdat ze niet weten wat ze doen.

Het is niet beleefd om ongevraagd je aan iemand op te dringen waar meestal fysiek contact bij komt kijken, mijn rolstoel is als een deel van mij ik voel me zeer ongemakkelijk als onbekenden aan mijn rolstoel willen zitten

Nu wij zo vaak moeten horen dat de verharding en verhuftering meer en meer toeneemt, laat deze Pieter graag voor zichzelf spreken, al kan even vragen of hulp gewenst is nooit kwaad. Aan behulpzaamheid in de samenleving nog geen gebrek, mogen wij gelukkig constateren, NOG niet!

Deze reacties zijn allemaal voorbeelden van egocentrisch en dus hufterig gedrag, ze denken het allemaal beter te weten dan de persoon met de handicap NOTHING ABOUT US WITHOUT US!

Marjolein Heinen

Typisch Nederland weer dit....het is ook niet snel goed hè? Mijn man is lichamelijk beperkt en heeft onder andere evenwichtsproblemen. Hij valt regelmatig. Ik loop dan (op zijn verzoek) door, maar dat andere mensen wel willen helpen is toch mooi? Hoe zouden we hen dat kwalijk kunnen nemen? **Omdat ze me lastig vallen, hij vindt t mogelijk ook iritant hoe graag je wil helpen daarom laat hij je doorlopen**

Je kunt inderdaad ook een bordje op je rolstoel schroeven met "Liever geen hulp aanbieden alstublieft." **ik zou een bordje met behandel me als elk ander persoon die je ziet, ik wil geen uitzonderlijke behandeling. Maar dat is teveel gevraagd van de goedmens**

Angelique Fok

ik begrijp best zijn frustratie maar het is de toon die de muziek maakt . op deze manier schrik je mensen af die goede bedoelingen hadden , en geloof me mensen met goede bedoelingen zijn zeldzaam tegenwoordig dus is erg jammer dat het zo over komt leg t uit leer het mensen op een normale manier **helaas staan mensen niet open voor mijn ondankbare aanwijzingen.**

Fijn voor deze man dat hij het allemaal zelf wil doen. Hij mag dat zelf weten, maar om vervolgens de mensen die hem willen helpen de les te lezen vind ik nogal ondankbaar. Een simpel "het lukt me wel, bedankt" volstaat. Als ik in de supermarkt sta en ik zie iemand in een rolstoel kijken naar het bovenste schap, dan vraag ik of ik even kan helpen. Dat is toch juist fijn? Of moet je iedereen het maar lekker zelf laten uitzoeken?

JA! Wacht tot de persoon om hulp vraagt of om zich heen kijkt op zoek naar iemand die iets kan pakken mocht dat nodig zijn.

Met mijn lange armen kan ik zittend bij het bovenste schap, maar ik kan nooit rustig bedenken wat ik wil, ook niet halverwege of onderin het schap. Als snel komt er iemand zich opdringen, ik vind het dan wel grappig om eerst op te staan, ze schrikken altijd als blijkt als ik langer dan ze ben

ik lees alleen een verbitterde gehandicapte meneer die zich graag wil bewijzen, ik zou dankbaar zijn als ik in zijn situatie WEL wordt geholpen door mijn medemens(en). Wees dankbaar, er bestaat niet zoiets als teveel compassie!

Dit klinkt als een christen, compassie betekend ook dat je luistert naar de wens van de ander en niet jouw wens om te helpen en een goed gevoel te krijgen belangrijker vindt dan diens wens om in diens waarde gelaten te worden

Ik ben ook rolstoel gebruiker , vind het fijn als mensen helpen. Ik kan mijn totaal niet vinden met wat hier gezegd word. **Mensen die voor 2000 gehandicapt raakten zijn geconditioneerd om afhankelijk en dankbaar te zijn**

Bens Mening

Nou nou wat moet ik hiervan vinden ? Hulp aangeboden weer niet goed ! Kan je het afzien aan zijn gezicht dat hij geen hulp wil ? Man man man wat wil je ? Tuurlijk is het waardeloos dat je zo moet leven maar man wees blij dat er mensen zijn die nog steeds begaan zijn met hun medemens !!!!!

NEE het is niet waardeloos om zo te leven, de rolstoel is de oplossing, niet het probleem. Begaan betekend dat je luisterd ipv je opdringt

Ik ben zelf ook een rolstoelgebruiker en ik kan mij absoluut niet vinden in de mening van Pieter. Ik ben altijd blij als iemand mij vraagt of hij/zij kan helpen. Als ik dan zeg dank u wel maar ik kan het zelf is er geen probleem en loopt degene met een glimlach op zijn gezicht weer verder. Het is toch juist fijn als mensen bereid zijn om andere te helpen! Natuurlijk is het niet fijn als iemand ongevraagd je rolstoel gaat duwen (wat mij trouwens bijna nooit gebeurt) maar ook dan kan ik het op een normale manier aangeven. Degene schrikt dan juist omdat het lief bedoelt is. Zo kan het ook! **was het maar zo fijn dat de hulp aanbieder direct doorloopt bij afwijzing, dat gebeurd maar in 10% van de gevallen En ik heb geleerd dat als de aanbieder in ik vorm spreekt het nooit wordt geaccepteerd. Als die; heb je hulp nodig'' zegt, is het 50% kans dat de nee wordt geaccepteerd**

Die boze minderheid word inmiddels wel erg groot en luidruchtig .
Dan zijn we dus geen minderheid

Laat hem een jaar in bijvoorbeeld Wit Rusland leven en hij zal in zien wat voor first world probleem hij hier beschrijft. Ik zou hem eens graag aan de gang zien in een stad waar geen enkele voorziening is voor gehandicapte en waar niemand zal helpen. Dan is ie weer blij in NL te zijn. Maar het is normaal iedereen redeneret naar de eigen situatie. Bij schoon familie bezoek eind dit jaar zal ik het artikel uitprinten en voor een gehandicapte vriend in wit rusland vertalen.

FOUT Roemenië was irritanter dan Nederland omdat er daar geen overheid is die voor een vangnet zorgt doen de mensen het, plus dat ze religieuzer zijn wat ze nog meer aanzet tot liefdadigheid. Ik kon daar zelden met het openbaar vervoer maar de gewone taxi was net zo duur als de rolstoeltaxi hier zonder de belabberde voorwaarden

Mees Was

En met dit maak je de drempel hoger om mensen te laten helpen. Mensen helpen je graag, dat het niet zoals hij dat wil is balen. Maar dat betekend niet dat andere mensen die in een rolstoel zitten of oudere mensen niet geholpen willen worden. Sommigen vinden het wel moeilijk om te vragen. En inplaats dat hij de moeite neemt om elke keer netjes hulp af te wijzen, reageert hij kortaf en stopt hij liever zijn energie ik een poppetje die anders staat op een sticker. Nou van mij mag hij op zo een moment ook de rambam krijgen.

Ja het is moeilijk om hulp te vragen voor sociale en moeilijke/grote dingen hulp vragen voor de dingen die ze me steeds opdringen is makkelijk, ik weet niet hoe anderen dat zien, maar in principe gaat iedereen voorbereid naar buiten zodat die zonder hulp van omstanders kan doen wat die van plan is.

Je gaat ook niet met een lekke band fietsen en dan wachten tot iemand een fietspomp aanbied (je neemt zelf een pomp mee)

Bert Punt.

Meneer, wat bent u verbitterd! Veel mensen hebben gelukkig nog de spontaniteit om anderen de helpende hand toe te steken. Allemaal gebaseerd op mede lievendheid. Apprecieer dat eens! Maar nee, die mensen speelt u nu de Zwarte Piet toe. Oh nee, dat mag volgens u ook niet meer...

ik voel me niet schuldig over bot zijn tegen dit soort mensen

Kortom, het loopt dus over van de op hun teentjes getrapte redders. Daarin komen steeds twee slechte argumenten terug,

1 ik moet dankbaar zijn

2 het is goed bedoeld

In beide gevallen wordt ik als oorzaak aangewezen van het conflict. Niet degene die mij mijn zelfbeschikking ontnemt door deze interactie te starten, maar degene die met rust gelaten wil worden en over andere dingen wil praten dan zaken waar je geen invloed op hebt. Opvallend dat de heftigste reacties zijn van mensen die mantelzorger zijn. De positieve reacties zijn vooral van anderen met een beperking.

Die negatieve reacties krijg ik minimaal 2 keer per rit van de mensen. Naast de 5 passief agressieve reacties doordat mensen niet accepteren dat ik hun hulp niet wil. Altijd maar de vraag of ik zeker weet dat ik hun hulp niet wil. Nu 2 jaar na het kranten artikel reis ik niet meer met het openbaar vervoer omdat de frustratie te groot is bij de gesprekken na de irritatie.

Ik liep vorige maand de trap op met de rolstoel aan de hand, van de 10 mensen die hulp aanboden waren er 8 die vragend nee?

Zeiden na het afwijzen.

Dit filmpje legt het concept micro-aggression goed uit.

De link naar dit filmpje staat ook op

<http://fakkelp Kemp.nl/ervaringen/>